

Biết chết liền

Muốn sign out trên YM chỉ cần bấm tổ hợp phím Ctrl+ D nhưng muốn sign out ra khỏi tình cảm của em dành cho anh thì phải bấm tổ hợp phím nào? Biết chết liền.

Anh với em chỉ thực sự gần gũi trên Yahoo Messenger vào khoảng 11h đêm trở đi. Giờ đó, anh và em hay online. Bình của em giờ đó chắc đã lăn quay ra ngủ rồi và Bình cũng không phải là người thích chat chit. Chỉ có anh và em.

Chẳng biết có phải không nhưng qua chat, em thực là em hơn, em nói được nhiều hơn những tâm sự của em. Kể cả những tâm sự sâu kín nhất trong em. Anh trên YM cũng vậy. Rất khác. Anh trên YM là một người nồng nhiệt, hóm hỉnh, thông minh và cũng tràn đầy khát vọng. Có cả những sự tinh tế, sâu sắc và đôi khi, rất tinh quái. Những điều đó, em không thấy ở anh ngoài đời.

Có phải vì anh giấu mình kỹ hay vì em và anh gặp nhau luôn có mặt Bình? Biết chết liền!

Anh là bạn thân của Bình. Hai người chơi với nhau từ hồi học phổ thông. Có thể coi là rất gần bó. Anh hiểu Bình hơn em hiểu Bình nhiều. Và anh vẫn thường dùng sự hiểu biết của anh về Bình để khiến em tha thứ cho những điều Bình đã làm sai. Hay vì em tin anh mà đã tha thứ cho Bình? Biết chết liền!

Em với Bình yêu nhau được 2 năm. Em cũng đã quen anh được 2 năm. Rất nhiều cuộc đi chơi, Bình rủ anh theo. Hoặc có những cuộc đi chơi xa cùng cả anh với Bình. Ba người thôi. Cứ như là gia đình Táo quân vậy. Nhưng anh luôn tạo một khoảng cách với em. Đôi khi, nó bằng cả sự vô tâm. Anh cố tỏ ra thờ ơ với em.

Đôi lần, Bình không thể đến đón em, Bình vẫn nhờ anh đến đón. Em nhớ, những lần anh đến đón, trông anh khác lắm. Khác hẳn với những gì em gặp anh khi có Bình. Em cũng lờ mờ cảm nhận được rằng anh cũng có tình cảm với em. Lờ mờ thôi! Một chút nhạy cảm của phụ nữ. Nhưng em nghĩ rằng, có thể, vì em là bạn gái của bạn thân anh, nên anh đối xử tốt như thế. Em cũng

đã đấu tranh tư tưởng để không nghĩ là anh có tình cảm đặc biệt với em. Anh còn nhớ lần em đề nghị anh làm anh trai em không? Lần đó, em đề nghị mà cứ lo lo rằng anh sẽ nhận. Em chẳng biết em đang muốn gì nữa. May mà anh từ chối. Anh đùa:

- Nếu anh là anh trai em, anh sẽ không cho phép em yêu thằng bạn củ chuối của anh mất.

- Tại sao?

- Vì anh thân nó, anh hiểu nó. Em có bao giờ thấy hai thằng bạn thân với nhau mà giới thiệu em gái mình cho nhau không?

- Nhưng... tức là anh Bình có cái gì không tốt mà anh đang giấu em phải không?

- Không phải! Không có đâu – Anh lúng túng, cuống cuống giải thích - Bình là thằng con trai ổn nhất mà anh biết đấy! Nó...

Em phá lên cười. Em biết chứ! Em chỉ đùa anh thôi. Em biết về Bình cũng không ít đâu. Em hiểu Bình là một mẫu con trai khiến nhiều cô gái thêm chuộng. Bình có những điều mà bất cứ một cô gái nào cũng mong muốn được làm bạn gái. Bình không đẹp trai như dạng các công tử bột kiểu Wonbin hay Bi Rain mà đẹp kiểu đàn ông. Hàm râu quai nón xanh mờ, khuôn mặt vuông cứng cỏi, đôi mắt sáng quắc như soi thấu tim gan người đối diện, nụ cười khiến người được nhận luôn có cảm giác an toàn. An toàn vì cảm thấy được chở che, cảm thấy không có gì giấu diếm.

Cao 1m82. Bình trông giống như một vị tướng quân hơn là một kỹ sư Điện Tử - Viễn Thông. Tho ráp nhưng không khiến người khác nghĩ là thô lỗ. Ở Bình, người ta thấy sự chân thành, thẳng thắn và cũng rất đáng tin. Làm bạn với Bình, những điều ấy sẽ thấy rõ ràng hơn. Nhưng khi yêu, có cái còn và cũng có cái mất. Đôi mắt sáng quắc như soi thấu tin gan người đối diện chỉ là hình thức vì Bình chưa bao giờ hiểu rõ em, chưa bao giờ đi sâu được vào hộp kín trong em. Không phải là em ngăn cản mà là em không thể tự mở cái hộp ấy được. Bình phải là người tự mở nó. Nhưng Bình đã không làm được. Hay chính xác, Bình không bao giờ biết điều đó.

Đôi khi, Bình khiến em có cảm giác như Bình hơi hợt. Hay cái thói quen ngủ từ 22h30 của Bình. Như một cái máy. Bình ngủ từ 22h30 và chỉ dậy đúng vào 6h sáng. Em nghĩ vì Bình là dân kỹ thuật nên như vậy. Nhưng cũng chỉ là bao biện. Đi chơi thế nào cũng phải về đến nhà em trước 22h để 30 phút Bình về nhà Bình, tắm rửa rồi đi ngủ. Bất kể đó là ngày gì, sinh nhật Bình hay sinh nhật em.

Những điều đó chỉ là những thứ vụn vặt, cái lớn hơn là Bình chẳng bao giờ muốn phấn đấu làm một cái gì đó hơn mức lương hiện tại. Bình thỏa mãn với công việc hiện tại. Đúng! Với mức lương 500 USD/tháng, biết bao người mơ ước có được thì tại sao Bình phải mơ ước nhiều hơn nữa? Anh đã bao biện cho Bình như vậy. Nhưng với em, vấn đề không phải là mức lương mà là chí tiến thủ. Nếu ai đó biết, Bình vào cơ quan này là do có bố làm trên Bộ thì hẳn sẽ hiểu những điều em đang bức xúc. Cũng có thể do Bình được nhiều thứ mà không phải cố công chinh phục nên Bình sớm thỏa mãn chẳng? Có thể!

Như ngay với em. Em yêu Bình ban đầu cũng như mọi cô gái khác. Tức là một người con trai đến tỏ tình với mình, mình thấy anh ta cũng được được (ngày ấy em thấy Bình... quá được) và gật đầu.

Buồn cười, hai năm trước em mới 20 tuổi, em vẫn còn nghĩ rằng tình yêu tức là thấy được được thì yêu. Rồi yêu đến hai năm thì thành quen quá rồi chẳng muốn thay đổi nữa. Nhưng cũng bắt đầu từ khi chat với anh, chừng chưa đầy một năm trước, em bắt đầu bị cuốn theo những câu chuyện của anh. Không, phải nói là nóng lên mới đúng. Thực ra lại phải nói rằng, trước đó, em và anh cũng đã add nick và thỉnh thoảng chat vài câu kiểu “Chào em! Có gì vui không?” hay “Chào anh! Dạo này anh thế nào?” một cách xã giao và không nhiều tình cảm. Những câu chuyện vẫn chỉ xoay quanh Bình là chủ yếu. Mà cũng chỉ là những câu chuyện vui vẻ, thông thường.

Cho đến khi em và Bình cãi nhau. Trận cãi nhau đó rất lớn. Vì khi đó, Bình có cơ hội làm việc cho một công ty lớn, nhưng Bình đã không theo. Em nổi “ba máu sáu cơ” lên hỏi. Bình chỉ nhún vai:

- Làm đây cũng được rồi. Sang đó chẳng quen biết ai bị out lúc nào không hay.

Bình lười biếng hay vì em quá kỳ vọng? Lần đó, em bức xúc quá mà tâm sự

với anh. Anh nói gì nhỉ? À phải rồi, anh bảo:

- Mỗi người đều có một ước mơ, một mong muốn. Với Bình, Bình là kẻ ham vui. Anh ta chỉ muốn làm việc vừa phải để thời gian hưởng thụ cuộc sống. Không thể đòi hỏi một người thích ăn phở một cách nhâm nhi chuyển qua ăn cơm vội vã.

Em không đồng ý với cách bao biện ấy. Mình đã chat đến sáng. Và cuối cùng, anh đã chịu thua. Nhưng em cũng nguôi giận Bình vì... anh. Cũng sau lần đó, anh đã nhìn em rất khác. Em cảm được điều đó. Rõ lắm! Rõ như cái cách anh lắng nghe em hơn trong mỗi lần đi cà phê chung của cả ba đứa. Về sau, anh nói:

- Trước lần chat ấy, anh chỉ nghĩ đơn giản em cũng giống tất cả các cô gái khác. Chính xác như người bạn gái cũ của Bình. Nên nói thật, anh cũng chẳng mặn mà lắm. Nhưng sau lần đó, anh mới nhận ra em quái thai hơn anh nghĩ.

Bạn gái cũ của Bình, em biết. Cô ấy nhàn nhạt và thích Bình như em đã từng thích Bình. Sau khi hai người yêu nhau được nửa tháng, cô nàng đi du học nhưng thực chất là sang bên đó lấy chồng. Cô ấy chỉ muốn lấy chồng Tây vì giấc mơ làm Việt kiều. Nhàn nhạt và cũng chỉ muốn sống sung sướng. Bình đợt ấy cũng chẳng đau đớn nhiều vì quanh Bình còn có biết bao cô gái khác. Và Bình cứu em. Em đổ. Chẳng phải vì con SH Bình đang đi hay ngôi nhà 5 tầng hoành tráng trên phố lớn. Em yêu Bình chỉ vì Bình đường được. Bon chen tí với cuộc sống.

Nhưng càng về sau, em càng cảm thấy bất ổn. Nhưng bất ổn ấy chẳng đủ để em chia tay vì thực sự, Bình cũng rất yêu em. Bình tốt. Đúng! Tốt! Chẳng có lý do gì để chia tay cả. Tuần bảy ngày vẫn đủ bảy ngày qua đón em. Vài lần, Bình bảo em học xong rồi cưới. Nhưng em cũng chẳng quyết định điều gì. Cũng chẳng phải vì còn muốn tìm cơ hội nào khác nhưng nếu cưới, em cũng chẳng quyết được. Thấy bất an. Nhưng bất an nhỏ lẻ và vụn vặt. Những bất an không đủ để thắng được thói quen.

Anh đã từng có lần gọi tên điều đó là gì nhỉ? Ừ phải rồi, là sự ngại thay đổi, là bệnh người già. Em chưa già nhưng cũng chẳng còn sôi nổi để thay đổi một điều gì cả. Có vẻ, em bị nhiễm sự ù lì của Bình. Yêu Bình, em với Bình

hầu như ngày nào cũng gặp nhau. Dù chỉ đến 10h tối. Nhưng cũng đủ để em bị... hài lòng dần. Hài lòng với những bất ổn. Tựa như chỉ cần ăn được, ngủ được, thở được là đủ. Chẳng còn nhu cầu gì cả. Thậm chí, dần dần, em thấy mình thành con robot được lập trình. Đôi khi, gặp lại mấy người bạn cũ, thấy họ vẫn hừng hực sống, đốt mình để cháy, em lại giật mình. Cũng đôi lần vùng lên, sống khác đi để phá vỡ sự đơn điệu nhàm chán. Nhưng rồi, đi với Bình, em lại dần dần nguội lạnh đi. Bạn bè của em lâu rồi em cũng chẳng gặp ai nhiều nữa. Vì ngày nào cũng đi với Bình.

Lại thêm công việc của em. Em đang bán hàng. Một cửa hàng quần áo tơ tằm cho khách nước ngoài là chủ yếu. Cũng chẳng nhiều khách nên công việc cũng nhàn nhả. Ngày lại ngày, em đứng bán hàng. Hết việc thì ngồi đọc mấy cuốn sách vớ được đâu đó. Cũng chẳng ham hố.

Cho đến khi chat với anh. Anh bắt đầu nói với em nhiều hơn những câu chuyện về anh, về cuộc sống của anh. Ban đầu, em đóng vai người xem. Em nhìn cuộc sống qua góc nhìn của anh. Thấy nó sinh động làm sao. Thấy nó cuốn cuộn sóng. Và em bắt đầu bị cuốn theo. Bắt đầu học cách bày tỏ thái độ. Lâu rồi, em đã quên cách bày tỏ thái độ của mình. Sâu thẳm trong tim em, một Huyền My khác. Em thấy. Em thấy em của những ngày còn 19, 20 tuổi. Em chưa phải là một bà già. Hai năm qua, Bình đã bao bọc em quá. Và hơn cả, em đã tự triệt tiêu mình để tròn trịa trong cách sống.

Vì sao nhỉ? Có phải vì em đã Bình nên chấp nhận quên mình đi? Hay vì con người em dễ bị cuốn theo lối sống của người khác? Biết chết lịên!

Bình đã bắt đầu ngạc nhiên với em. Ngạc nhiên quá chứ còn gì? Vì em đã tỏ thái độ của mình. Em đã từ chối đi chơi với Bình. Em muốn tìm lại một đam mê nào đó. Chính xác, em muốn có một đam mê. Em muốn bứt ra khỏi khoảng lặng này. Em muốn làm một cái gì đó khác thay vì sống theo những lịch trình. Em bắt đầu xin đi học. Học nhảy cổ điển, học ghi ta, học thêm một khóa quả trị mạng. Đại loại là em muốn bước ra khỏi vòng tròn đã bao bọc em suốt 2 năm nay. Bình đã nhăn mặt bảo em:

- Học làm gì cho mệt. Rồi em cũng có dùng vào việc gì đâu? Cưới nhau xong, bố xin cho em về bộ làm bàn giấy. Việc gì phải nghĩ cho đầu đầu?

Bình không phải nghĩ nhưng em phải nghĩ. Em cũng bắt đầu chịu khó giao

tiếp với những khách hàng đến cửa hàng. Trò chuyện với họ nhiều hơn. Cuộc sống đã bắt đầu rộng ra thêm chút ít. Em thấy mình nhìn ra xa hơn. Xa hơn một chút. Xa đến đâu nhỉ? Hình như đã đến chỗ anh rồi. Vì em thấy em cần anh biết bao.

Em chờ đợi mỗi cuộc chat với anh buổi đêm. Chỉ để kể cho anh nghe hôm nay em có những điều gì mới mẻ. Và để nghe anh kể những điều anh khám phá được hôm nay. Nhưng anh vẫn cứ lôi Bình vào tất cả các câu chuyện của anh. Đến mức, có một lần, em sign out ngay lập tức khi em đã bảo với anh rằng:

- Tại sao anh cứ nói về Bình mãi vậy? Nếu anh còn nhắc đến Bình, em sẽ ngay lập tức sign out đấy.

Và anh đã trả lời rằng:

- Vì anh và Bình là bạn thân.

Muốn sign out trên YM chỉ cần bấm tổ hợp phím Ctrl+ D nhưng muốn sign out ra khỏi tình cảm của em dành cho anh thì phải bấm tổ hợp phím nào? Biết chết liền.

Em đã hẹn gặp Bình. Em đã muốn kết thúc tình yêu này. Chỉ có thể như vậy cho dù là sau đó, anh cũng chẳng thể vượt qua được tình bạn thân mà đến với em. Nhưng em sign out ra khỏi tình yêu này trước hết cũng chính vì bản thân em đã. Vì em. Vì cô gái tên là Huyền My mà em đã đánh mất từ ngày yêu Bình. Rồi sau đó, ra sao thì ra.

Em sợ những lập trình. Em không muốn vẽ sơ đồ đường đi của cuộc đời mình nữa. Bình đến đón em. Vẫn chẳng một chút khác đi. Bình vô tâm hay là vì Bình chẳng bao giờ nghĩ đến chuyện sẽ chia tay với em? Nên khi em nói, Bình ngạc nhiên lắm. Bình hỏi: “Tại sao? Anh đã làm gì không đúng ư?” Em chỉ lắc đầu. Em không phải là người phụ nữ thích hợp với Bình. Và cứ nếu kéo dài, rồi một ngày, em sẽ trở về đúng nghĩa là em. Giả sử khi ấy, em và Bình đã cưới rồi, em cũng quyết ly dị. Khi ấy thì mọi thứ sẽ còn tồi tệ hơn nhiều. Và sớm muộn gì em cũng sẽ vậy.

Em không nói ra là do anh đã đánh thức em dậy vì anh hay bất cứ ai khác

cũng vậy. Bản năng của em, con người thật sự của em sẽ thức dậy bất cứ lúc nào. Và cuối cùng, Bình vẫn là Bình. Gục gặc đầu, Bình bảo: “Tùy em!” Ngày xưa em cực ghét cái từ “Tùy” này. Và bây giờ, em chỉ còn biết cười buồn. Em cố vui vẻ bảo với Bình: “Chúng ta vẫn cứ là bạn, đúng không nào?” Bình gục gặc đầu đáp: “Ừ, tùy em”.

Đêm ấy, em lên YM sớm hơn anh. Em để một cái offline cho anh. Nội dung chỉ là: “Biết chết liền, nhưng em thích anh!”. Rồi ra sao thì ra. Em kệ! Em muốn chờ đợi những bất ngờ từ phía anh. Tại sao không? Em đã vượt qua được mình, còn anh? Đừng có nói là “Biết chết liền” nhé! Biết chết liền, hehe...